

## ***Kiitollisuuden oppi***

*Älä rukoile sateisina päivinä, jos et ole muistanut rukoilla silloin kun päiviisi on paistanut aurinko.*

Kiitollisuus on vaikea laji. Olemme hanakoita tyytymättömyyteen, sitä näkee kaikkialla. Kiitollisuuden ilmaukset tuntuvat sen sijaan olevan katoava kansanvara. Huonoina aikoina kädet menevät ristiin, harvempi osaa kiittää kun elämässä menee hyvin. Suotta ei ole sanottu: *Vaikein matemaattinen tehtävämme on se, että osaisimme laskea kohdallemme osuneet siunaukset ja myös kiittäisimme niistä.*

Tavaroiden ja elämysten suurkuluttaminen ilmentävät kaikki samaa peruskokemusta: en ole saanut tarpeeksi – on saatava lisää! Markkinavoimat tekevät kaikkensa saadakseen meidät tyytymättömiksi. *”Osta tämä”, ”Sinulta puuttuu vielä tätä”,* houkuttelevat äänet meitä vuorokauden ympäri. Tästä kiittämättömyyden oravanpyörästä kannattaa hypätä pois. Itseltään selvänä ei kannata pitää mitään, vaan olla kiitollinen aivan kaikesta. Jokainen hetki on suunnatonta lahjaa.

Kiitos lähtee sisältämme, siihen ei voi kukaan pakottaa. Elämässä voi mennä aina paremmin, jos vertailuun lähtee mukaan. Jos itseään vertailee aina muihin, voi kokea, että elämässään pitäisi onnistua paremmin – kateus kasvaa. Niinpä pelkästään hyvien kokemusten varaan ei voi onneaan rakentaa. Syvin kiitollisuus syntyy siitä, kun kykenee kiittämään myös vaikeuksistaan ja hyväksymään ikävätkin asiat. Kiitollisuus ei siis ole pelkkää ilosta pomppimista ja jatkuvaa hyvänolon tunnetta. Lopulta se perustuu elämän monimuotoisuuteen, sateisiin ja auringonpaisteisiin.

Kiitollisuus on Jumalan hyvien lahjojen muistamista. Ehkä pitäisikin rukoilla enemmän kiitosmieltä kuin asioita, jotka kenties toisivat kiitollisuuden tunteen. Muistaa koko ajan se, mitä hyvää on jo elämässään saanut: *”Ylistä Herraa, minun sieluni, älä unohda, mitä hyvää hän on sinulle tehnyt”* (Ps. 103:2).

*-Panu Partanen*